

Тамта Мелашвили

БРОЕНИЦА

Превод од руски јазик:
Ленче Тосева

МАКЕДОНИЈА
литера
Скопје, 2020
МАКЕДОНИЈА

Среда

Мама рече: Повеќе немам ни капка млеко, ете затоа тој плаче. Мама нема млеко и тој затоа плаче, ѝ реков на Нинцо. Што ќе правиш? – рече Нинцо. Повторно кај „Гвелесиан“, друг излез нема. Таа си играше со резето од портата. Портата чкрипеше. Вчера повторно имаше грчеви, реков јас. Повторно морав да го ставам прстот во вино и да му го ставам во устата да го цица. Успеа да заспие некако. Ти велам, има само еден излез – аптеката „Гвелесиан“. Мора така. Мама ќе ме убие, реков. Ми се лошеше. Ќе ви умре бебето, а потоа мајка ти ќе рече: Господ си го прибра ангелчето, рече Нинцо со тивко гласче. Не изведовај, реков. И зошто ти и мајка ми сте такви глупачки? Ја фатив раката на Нинцо со којашто си играше со резето на портата. Престани да чкрипиш, ме нервираш. Добро де, Нинцо ја тргна раката. Ти знаеш каква е таа, реков јас. Еден час ме колнеше

за чајот и за макароните украдени од продавницата на Манана. Аха, рече Нинцо и повторно се фати за портата. Како дознала? Нели ѝ рече дека се хуманитарна помош, добиена од тетките од хуманитарната. Да, така ѝ кажав. Но, заборавив цените да ги тргнам. Ма нели ти реков – глупачке. Остави ја портата на раат. Тргни ја раката! И ти тргни ја. Прво ти. Еве, ја тргам. Молчевме, гледајќи една во друга. Влези во дворот, заедно ќе појдеме, рече Нинцо гледајќи покрај мене. Во дворот седеше дедо Заур. Беше загледан некаде и не мрдаше. Облечен во излитен костум, ги беше собрал и закачил сите свои значки на градите. Види го. Бил нормален, аха, рече Нинцо. Цел ден седи вака со медалите. А да го видиш како оди. Кој оди, рече дедо Заур. Ороспија од неа расте. Пачавра. А и од тебе. Баба ѝ дома умира, а таа... Дедо, рече Нинцо, влези внатре, нели гледаш, повторно надлетуваат, опасно е. Море да пукнат, извика дедо Заур и се сврти. Нинцо беше ископала земја за цвеќиња, јас ја растурих со патиките. Само да се пресоблечам и ќе тргнеме. Баба ти веќе испушта душа, повтори дедо Заур. Јас не реков ништо. Каква е оваа војна, рече дедо Заур. Ова не е војна. Едните на едната страна, другите на другата, а на средина, што? Ќе отворат коридор, реков јас. Што?

Каков, пак, сега коридор? Така велат, реков. Таткото на еден мој соученик така кажа. Глуposti, фркна Заур. Ништо нема да отворат, ќе видиш, ќе нè истепаат овде. Ќе отворат, повторив јас. Таткото на мојот соученик рече дека за неколку дена ќе отворат. Таткото на соученикот, таткото на соученикот, ја имитираше дедото Заур, правејќи гримаса. Престанете да се акате наоколу. Зошто летаат вака, тој погледна во небото. Како вака, прашав јас. Како, како – па како што не треба. Ќе нè убијат. Како да не, реков јас. Досега ќе нè убиеја ако сакаа. Ајде одговори ми сега, кому му веруваш повеќе: мене или на осакатениот татко на твојот соученик? На таткото на мојот соученик. Ех, воздивна дедо Заур. Ајде тргнуваме, Нинцо ја затвори вратата зад себе. Беше облечена во син фустан. Тутун за мене побарај, рече дедо Заур. Ороспија е таа. Пачавра. Нинцо се правеше дека не слуша, си го загледуваше фустанот. Види каков е! Убав е нели, Кнапка! Само џебовите му се искинати. Ги фати краевите, се заврти во круг. Јас го препознав фустанот. Крадла, реков. Крадла! Е, како да не, рече Нинцо. Колку пати велеше, не чепкај ги туѓите работи. Не почнувај пак, рече Нинцо. Да земеш од мртов не е кражба, запомни еднаш и засекогаш. Од каде знаеш дека е мртва? Од каде?

Не знам, рече Нинцо. Знам само дека куќата ѝ е напуштена. Ја научив напамет, можам да влезам и да излезам со врзани очи, и престани веќе, те молам, ме нервираш. Добро де, реков, добро. Ете така, рече Нинцо, а по кусо време додаде: веќе ништо друго не земам. Но, фустанот многу ми се допадна. Син е. Мама си ја паметам со ваков сличен. Добро, реков јас, добро ако е така... Имам едно изненадување за тебе... Излеговме на главната улица која беше пушта. Изненадување, тапо повторив јас. Ајде чекори побрзо, нестрплива беше Нинцо. Да бе, работата си е работа, изненадувањето – изненадување. Добро, реков јас, но под еден услов. Оди сега, а условот подоцна. Зошто тргнавме наваму, прашав јас. Може да нè видат. Се врткаме долго време. Ќе нè видат, Нинцо, реков. Но, добро де, добро! Нинцо ме погледна со широко отворени очи. Нека ти биде. Заобиколивме од другата страна. Внимавај, погледни добро, реков јас. Нема никој, рече Нинцо. Тргнав прва, ползејќи. Ми беше лесно, нејзе ѝ беше потешко. Внимателно го турнавме скршеното резе настрана и влеговме во куќата. Очите брзо се навикнаа на полумракот, ни на крај памет не ни беше да ги потргнеме завесите. Ела наваму, рече Нинцо. Од ова што ќе ти го покажам, ќе се онесвестиш. Кога успеа да влезеш

овде, прашав. Не се сеќавам, можеби пред два дена, рече Нинцо. Квернасе го скрши катанецот. Силен е, реков јас. Како мечок. Хулиган. Кнапка, се засмеа Нинцо. Немој да ги навредуваш другите, Господ ќе те казни. Ајде, оди прва! Ја поттурнав со рамото. Влеговме во спалната соба. Нинцо го отвори шифоњерот. Е, за ова ти велев. И што е ова, прашав јас како без душа. Како што, глупачке! Ова е плеер! А има и дискови. Јасно ти е сега? Изгледа не го виделе, па затоа и не го зеле. Работи како нов. Види, рече Нинцо, возбудено. Нели е супер? И види колку само дискови има! Биди малку потивка, реков јас. Веројатно се на Датун, и плеерот и дисковите. А ти се сеќаваш на Датун? Очите на Нинцо засветкаа. Беше супер момче. Мислам дека не се сеќаваш на него. Ти си уште дете! Нинцо фркна. Ти машки не гледаш. А ова место е опасно, најверојатно било негово гнездо. Слушаш? Да, реков јас. Само не пуштај го силно. Нинцо стана. Кнапка, стани да играме. Не сакам, реков јас. Ама ајде, каква си, Нинцо не ја чекаше, почна да танцува. А каде е изненадувањето, прашав. Изненадувањето? Препраша таа. Сега. Еве ти го и твоето изненадување. Од градникот извади кутија цигари. Од каде ти се, прашав јас. Еј, девојко, дали ова е испрашување?

Нинцо стана, го исклучи плеерот. Кнапа, што ти е тебе? Како да не си ти. Што се случува со тебе? Дали е тоа заради твоето братче? Кажи ми од каде ти се цигарите? Ми се вртеше во главата. Ми ги даде оној со сините очи, рече Нинцо и го сврти погледот. Нинцо, извикав јас. Нинцо! Ти си полудела! Беше кај нив? Зошто? Да, шетав натаму, собирав тегавец за баба ми, одев по страната, не направив ништо лошо, се колнам. Тој стоеше покрај стражарницата. Сам. Ме викна, јас се доближив. Нинцо, реков јас. Е што е де? Му велам: Имате цигари? Јас си мислев само неколку цигари, а тој ми ја даде целата кутија. Ми ја подари. Нинцо! Повторно извикав. Ти знаеш колку е опасно таму со нив! А што ако те видел некој од нашите? Почна да ми се лоши по малку. Мене, да ти кажам искрено, не ми е гајле за тоа, рече Нинцо. Но, тој не беше лош, силен, ти велам. Сини очи, и развиен, со мускули, вистински бодибилдер. И јас нему му се допаднав, жими мајка. Знаеш како ме гледаше. И слушај го ова сега! Често те гледам, ми вели, со едно мало девојче. Што ти е тоа тебе? Да, му одговорив јас, таа ми е помладата сестра. Таа запали една цигара. Глупачка, реков јас. Идиотка! Зошто ти требало да лажеш. Еве која е глупачка, ти си. Што требаше да му речам? Дека сме другар-

ки? Соученички? Мислиш дека ќе ми поверуваше? Нинцо погледна во своите гради. Каков изрод си, реков јас. И што се случи потоа? Што потоа? Ми ги даде цигарите, јас му се насмевнав и си заминав. Нинцо повлече од цигарата. И тој се насмевна. Ми го испушти чадот во лицето. Изрод, реков јас. Ми се лоши од тебе. Бидејќи ти успеало така фино да се разбереш со него, сега треба да ѝ кажеш фала на наставничката Валентина, можеби ќе ти ја поправи и оценката. Нинцо ме погледна. Така ме погледна што веднаш прекинав. И јас зедев цигара и ја запалив. Слушај, рече Нинцо и ја изгасна својата цигара во кутичето од кибрит. Квернасе има некаква работа за нас. Квернасе? Препрашав. Да, и што? Толку си изненадена, како првпат да слушаш за него. Работата, како што го разбрав, е сериозна. Нинцо, исто така, стана сериозна. Па, исто како што е Кварнадзе сериозен, реков. Нинцо ме удри по затилокот. Сега треба да е подобро, рече таа. Во последно време не те препознавам. Ме плашиш, жими споменот на мајка ми. А каков е овој тутун, воопшто не е како нашиот. Некако е помек, или така ми се чини? Да, добар е, реков. Јас не кашлам од него. Не секирај се, Кнапа, јас пак ќе земам од него, се насмеа Нинцо. Нинцо! Викнав.

Добро, добро, само се шегувам. Сега што ќе правиме? Нинцо погледна наоколу низ собта. Дај да видиме какви се овие бовчи натрупани врз шифоњерот, помогни ми да ги симнам. Не, реков јас. Нели се договоривме. Што сме се договориле, рече Нинцо. А? Ти многу добро знаеш што. Чекај малку, рече Нинцо. Најпрвин да видиме што има во овие бовчи, а потоа ќе решиме. Нинцо! Се побунив. Таа стави еден стол до плакарот, се качи на него и почна еден по еден да ги фрла врзопите на подот. Да видиме што има во нив. Не земам ништо, само ќе разгледам. Нинцо, извикав јас. Нинцо, Нинцо, Нинцо! Извика Нинцо. Колку си досадна! Скокна од столот. Досадна си! Или помогни ми, или ќе видиш што ќе те снајде! Дотука ми е веќе од твојата пристојност! Покажа со раката над грлото. Овие ја спраштите од тука. Разбери најпосле: заминале, збришале. И знаеш зошто? Затоа што тие не биле толку мизерни како ти и јас. Имале пари. Платиле и заминале. А јас? А ти? Ние треба да умреме тука затоа што немаме дебели газови како нивните! Тие нека живеат, а јас пред да умрам, не смеам ниту нивните партали да ги допрам, или што? Така ли треба, еве те прашувам?! Вените на слепоочниците ѝ беа набабреле. А сега погледни ме! Ќе земам сè. Ќе им ја изне-

сам целата куќа! Сè ќе изнесам од тука! Нинцо го клоцна столот и се развика: ќе го однесам по ѓаволите! Престани, реков. Потивко. Добро, прави како што сакаш. Го повлеков столчето до плакарот. Качи се и подавај. Нинцо ме погледна. Така треба, рече таа. Дали навистина требаше да се развикам за да ми помогнеш. Се качи на столчето, подаде еден врзоп. Облеката, реков, е стара. И има некакви платна, или завеси. Одлично, рече таа одозгора. Платната ќе ги искинам за пелени за баба ми, а облеката ќе ја носам! Има многу машки работи, реков. Ништо, и тие ќе се најдат за потставање под Ламара. Погледни! Ми ги покажа рацете. Гледаш какви ми се рацете од перење на нејзините чаршафи. А овие само ќе ги менувам и ќе ги фрлам! Ги проверија сите, направија две бовчи, а остатокот едноставно остана таму расфрлан. Ќе дојдам ноќеска и ќе ги земам, пред да ги најде некој друг и да ги грабне, рече Нинцо. Нинцо! Реков по кусо време. Но, нели се заколна? Што зборуваш, глумејќи зачуденост праша Нинцо. Се заколна дека нема да земаш веќе ништо друго. Во мене се заколнала. Пуф, дувна лесно. Ќе преживееш, Копка. Јас понекогаш си тропам глупости, така без врска. Си тропала глупости? Точно, рече Нинцо. Кога се колнам во тебе, тоа

значи дека тропам глупости. Тука има и некои женски работи, реков јас. Ги сакаш? Па земи ги, рече Нинцо. Ма види ги, покажав. Како да не ги сакам! Хихихихи се закикоти Нинцо. Само погледни го ова. Да се скинеш од смеење! Хм, се прашувам од кој ли век се? И овие ли ќе ги земаме? Ы ги подавав парчињата облека едно по едно. Но, зошто да не. Ќе направам една модна ревија пред Ламара и Заур. Нинцо се смееше. Дојди и ти, ќе биде интересно. Важи, и јас се засмеав. Нинцо ја нафрла облеката на куп, се симна од столот. А сега да си одиме, после ќе дојдам по ова. Ајде, треба да одиме и тегавец да собереме. Добро, реков. Само ќе појдам на една минута до дома. Тогаш ти оди, а јас ќе останам тука, ќе слушам некоја музика. Нинцо го вклучи плеерот. По еден час ќе се најдеме кај мене! Важи, реков и ја затворив вратата зад мене. Уште не направив ни три чекори кога го слушнав гласот на Нинцо. Пееше.